

Zsille Gábor

Poszáta

Augusztus fásult alkonya.
Találgattam, miféle madár:
pacsirta, tengelice, sármány
szökdécsel biztos légtornászként
egy ágon. Könyv mellett hevertem
a réten, s azt hittem, a nyár már

semmi újat nem hozhat nekem.
Majd visszaültem a kocsiba,
indulnom kellett a csicsergő,
búcsútól fanyar estben, a füst
égaljra karcolt üzenete
és a sóhajtozó kiserdő

felé, jobbra egy bicikliút
s a fonnyadt kukoricás kísért,
egy tücsök elzengett egy tercet
a dúlt fűben – bennem élnek az
illatok, a felbukkanása
előtti mit sem sejtő percek.

A keszthelyi elágazásnál
álldogált a buszmegállóban,
azt mondta, úgy hívják: poszáta,
bőrén a nyár elevenése,
tarisznyájából kihallatszott
egy feketerigó-szonáta.

Néhány kilométerrel arrébb
kiszállt és eltűnt a tömegben –
kalitkába zárt foglya lettem,
futottam volna utána, de
indulnom kellett a csicsergő,
búcsútól fanyar szürkületben.

Fél éven keresztül semmit sem
hallottam róla, a tél szántó-
földjén rügyet március arat,
és most névnapi ajándékként
előkerült, bár nem tudhatom,
ezúttal milyen hosszan marad –

vándor poszáta, megérkezett,
nyomában ott suhog az erdő,
mátrai hang, mátrai táltos,
haja szabadság, bőre alkony –
életem ablakán beköszön,
suhog és dalol, ki-be szálldos.

Rédicsi tótágas

A rédicsi pap kedden délelőtt
gördeszkázik a templomtéren –
nem is tér az, egy széles ívvel
megrajzolt falusi kereszteződés
a rozsdás buszmegálló mellett –
keresztet vet, rugaszkodik, viccet
mesélve suhan a fényben,
kanyarodásnál kicsikét billeg,
a kerítés mögött borjúnyi kutyák,
fecske villan, érik a búza –
billegek én is, a szilárd talajon állva –
a pap hirtelen nagyot lendül
(Krisztus felkent akrobatája),
és gördeszkáján kézen áll, mert tudja:
ebben a feje tetejére fordult világban
az marad józan, ki tótágast áll.